

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

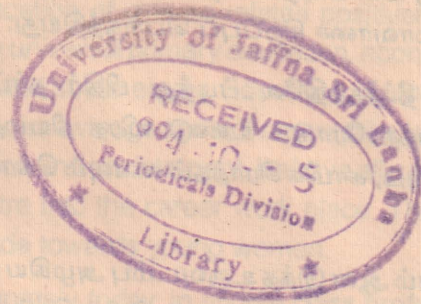
விலை ரூபா 10.00

ISSN 1391 - 0744

குரல் 3 ஓலி 4

பவ ஆடி - ஆவணி

July - August 1994 Voi.3 No.4

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்
நினையாதொரு போதும் இருந்தறியேன்
வஞ்சம் இது ஒப்பது கண்டறியேன்
வயிற்றோடு துடக்கி முடக்கியிட
நஞ்சாகி வந்தென்னை நலிவதனை
நணுகாமல் துரந்தும் கரந்தும் இடர்
அஞ்சேலும் என்னீர் அதிகைக் கெடில
வீரட்டானத்துறை அம்மானே.

அப்பர் அடிகள்

*My heart as abode for You only have I reserved
I have never remained on any occasion without thinking of you,
Perfidy similar to this I have never seen.
Contorting my abdomen this has turned into poison and is
tormenting me.
You have neither withdrawn it from me nor driven it away;
Neither do You say, 'Fear not.'
O Lord Who abideth in Veerattaanam
Of Athikai on the banks of the Kedilam.*

Saint Appar

இந்துக்களும் ஆடி அமாவாசையும்

எஸ். தெய்வநாயகம்

இந்துக்கள் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் சிறப்பு வாய்ந்த விரதங்களையும், திருநாட்களையும் நினைவு கூர்ந்து விரதமிருந்து பயன் பெறுகின்றனர். எந்த தன்மையிலும் புனித நாட்களை மறந்து அவர்கள் செயற்பட்ட தில்லை. மாதங்களில் வரும் ஒவ்வொரு விரத நாட்களும், பலவித பேறுகளையும், உண்மைப் பொருளையும் உணர்த்தி நிற்பனவாகவுள்ளன.

ஆடி மாதத்தை எடுத்துக் கொண்டால் இந்த மாதத்தில் பலவித சிறப்பு வாய்ந்த புண்ணிய திருநாட்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஆடிப்பிறப்பு, ஆடிச்செவ்வாய், ஆடிப்பூரம், ஆடி அமாவாசை என்பன ஆடி மாதத்திற்கு புண்ணியப் பேறு கொண்டவைகளாக அமைந்துள்ளன. 'ஆடியிலே நல்ல காற்று அடித்தால் ஐப்பசியில் நிறைய மழை வரும்,' என்பது தமிழர் பழமொழி. ஆடி உழவு தேடி உழுது ஆடியில் விதைத்து பயன்பெற வேண்டும், என்பது போன்ற சிறப்பு வாய்ந்த கருத்துக்களும் இடம் பெற்று அழகு சேர்த்து நிற்கின்றன. ஆடி மாதத்தில் திருமணம் போன்ற சுபகருமங்களையும் இந்துக்கள் தவிர்ந்து நடக்கின்றனர். ஆடி பிறந்தால் எந்தச் சுப கருமங்களும் பேச்சு வார்த்தைகளும் செய்தல் கூடாது என்ற தன்மையும் பலரிடம் உண்டு. ஏனெனில் ஆடி மாதம் பிதிர்கடன் செய்யும் மாதம், அதுவும் தந்தையை இழந்தவர்கள், தமது தந்தையின் ஆத்மா நன்னிலை பெறுவதற்காக விரதமிருந்து, தந்தைக்கு பிதிர்கடன் இயற்றி ஆன்ம ஈடேற்றம் கொள்ளச் செய்யும் நடவடிக்கைகள் ஆடி அமாவாசை தினத்தில் இடம் பெறுவதால் ஆடி மாதத்தை சுபகருமங்களுக்கு விலக்கி வைத்திருந்தல் கூடும். அத்தகைய பிதிர்க்கடன் வலிமை பெற்ற ஆடி அமா

வாசை ஆடிமாதத்தில் வருவதால் இந்த மாதத்திற்குச் தனிச் சிறப்புண்டு. எல்லா மாதங்களிலும் அமாவாசை வந்து போகின்றது. ஆனால் தை, ஆடி, புரட்டாதி மாதங்களில் வரும் அமாவாசை தனித்தன்மையும், சிறப்பும் பொருந்தியது. இந்த மாதங்களில் அமாவாசை தினத்தில் பிதிர்க்கடன் செய்துபேறுபேற வேண்டும் என்பதும் இந்துக்களின் ஆசையும் ஆகும்.

அந்த வகையின் ஆடி மாதத்து அமாவாசை என்றால், இறந்த தந்தைக்கு பிதிர்க்கடன் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தானாகவே தோன்றிவிடும். அந்தளவு எல்லோர் மனதிலும் ஆடி அமாவாசை நிலைபெற்றுவிட்டது. 'அமா' என்பது ஓரிடத்திற் பொருந்தியது, குவிந்தது; அடுத்து என்ற பொருள் தருவதாகும். ஒரு இராசியிற் சூரியன், சந்திரன் இருவரும் சேர்ந்து உறவாகும் வாசியான நாள் அமாவாசை எனப்படும்.

சூரியனும் சந்திரனும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள். சூரியன் ஞானகாரகன், ஆத்ம காரகன்; சந்திரன் மனதிற்கு அதிபதி. ஆற்றல் மிக்க இருவரும் ஒரு இராசியில் சஞ்சரிக்கும் தினம் புனிதமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. பூரண விரத தினம் எவ்வளவு சிறப்புப் பொருந்தியதோ அதே போன்ற சிறப்பு தன்மை அமாவாசைக்கு உண்டு. தட்சணாயனகாலத் தொடக்கத்தில் வரும் அமாவாசை மிகவும் பலமும் புண்ணியமும் மிக்கது. மேலும் சகல தேவர்களும், அமாவாசையில் அதிபர்கள். அன்று நோன்பு நோற்றல் விரதம் காத்தல் என்பன இறைவன் அருளை, பிரீதியைப் பெற, பேருதலியாக அமைகின்றன.

(ஆம் பக்கம் பார்க்க)

(1ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இந்துக்களும்....

மகாபாரதத்தில், பாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனாதியோருக்கு இடையில் போர் ஆரம்பமாகு முன்பு துரியோதனன் சோதிடத்துறையில் வல்லவனும், பாண்டவர்களில் ஒருவனுமாகிய சகாதேவனை அணுகி எப்போது களப்பலி கொடுத்து போர் செய்தால் வெற்றி கிடைக்கும் என்று கேட்டான். சோதிடத்தில் உண்மை பெரிது என மதித்த சகாதேவன் அமாவாசை தினத்தில் களப்பலி கொடுத்து போர் தொடங்கினால் நிச்சயம் வெற்றியுண்டு என துரியோதனனுக்கு கூறிவதைத்தான். அமாவாசையில் துரியோதனன் களப்பலி கொடுப்பானேயானால் நிச்சயம் பாண்டவர்கள் தோல்வி அடைவர் என்பதை உணர்ந்த கிருஷ்ணபகவான் முதல் நாளே சூரிய, சந்திரனை ஒன்று சேரவைத்து அதை அமாவாசையாக்கி காட்டியதன் விளைவாக பாண்டவர்கள் தோல்வியை தடுத்து நிறுத்தி வெற்றி பெறச் செய்தான் என்று மகாபாரதம் கூறிவைக்கின்றது. எனவே வெற்றிக்குரிய தினங்களில் அமாவாசை சிறப்புப் பொருந்தியது.

அமாவாசையிற் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே படிந்து பிதிர் தர்ப்பணம் செய்து அதிகளோடும், சுற்றத்தாரோடும் உண்டு விரத நியமத்துடன் இருப்பது தீர்த்த சிராத்தம் எனவும், காமிக சிராத்தம் எனவும் கொள்ளப்படும்.

மரணத்தின் போது தூல சரீரம் ஆன இந்த உருவுடம்பு அழகிய சூக்கும சரீரம், அதாவது அருவுடம்பு, பெறும். உயிரானது பூமியில் செய்த வினைகளுக்கு ஏற்ப இன்ப துன்பங்களைச் சுவர்க்க, நரகத்தில் அனுபவிக்கும். அனுபவித்து தொலையாது எஞ்சி நின்ற பிரார்த்துவ வினைகளினாலே உயிர் மீண்டும் பிறப்பெடுக்கின்றது. அந்தியேட்டி தகனக்கிரியைகளால் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த வினைகள் மாறும். புத்தி பூர்வமாகச் செய்தன அனுபவித்தேயாக வேண்டும். பிதிர் வழிபாடு அவ்வினையின் முனைப்பு தேய்தற் பொருட்டும், புத்திரர் செய்வதாகும். பிதிர் தேவர்கள் பிதிர் தருப்பணத்தை ஏற்று, பிதிர் எப்பிறவி புகுந்தனரோ அப்பிறவியிற் செலுத்திப் பயனடையச் செய்வார்.

அமாவாசைகளிலே ஆடி அமாவாசை மிகவும் புனிதமும். விசேட தன்மையும் கொண்டது. சைவர்களும், வைணவர்களும் ஆடி அமாவாசையை முக்கிய தினமாகக் கொள்வர். ஏனெனில் வடக்கு நோக்கிச் சஞ்சரிக்கும் சூரியன் தெற்கு நோக்கிச் சஞ்சரிக்கும் ஆரம்ப காலம் ஆடிமாதமாகும். இதைத்தட்சணாயன காலம் என்பர். சூரியன் தெற்கு நோக்கும் ஆடி மாதம் தென்புலத்தார் கடன் இறுக்க விசேடமான காலம். இதனால் பிதிர்க்கடன் நல்ல பலனைத்தரும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை ஆடி அமாவாசைக்குத் தனியிடம் அளிக்கின்றது.

இலங்கையில் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் பாலாவி கரையும், கீரிமலை நகுலேஸ்வரமும், மட்டக்களப்பு அமிர்தகழி மாமாங்கேஸ்வரம் முதலிய திருத்தலங்களும் ஆடி அமாவாசைக்குப் பேர் பெற்ற ஈழத்துத் திருத்தலங்களாகும். தமிழ்நாட்டில் இராமேஸ்வரம் ஆடி அமாவாசைக்கும், விரதத்திற்கும் தனிச் சிறப்புப் பொருந்தி அமைகின்றது. திருக்கேதீஸ்வரம் மன்னார் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருத்தலம். இங்கு பாலாவித் தீர்த்தம் சிறப்பு மிக்கது. மாமாங்கேஸ்வரம் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மட்டு நகரை அடுத்துள்ள அமிர்தகழி என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. இங்கு ஆடி அமாவாசை தினம் வருடாந்த தீர்த்ததோர்சுவமாகும். நகுலேஸ்வரம் பேர் பெற்ற கீரிமலை எனும் திருத்தலமாகும். யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்திலுள்ளது. மாவைக்கந்தன் ஆடி அமாவாசையன்று கீரிமலைக்கு தீர்த்தமாட எழுந்தருளும் காட்சியே கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். கொழும்பிலே முகத்துவாரக் கடல் ஆடி அமாவாசையின் போது தீர்த்தத்தலமாகப்பிரசித்தி பெற்று விளங்குகின்றது. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்லாது வடநாட்டில் உள்ள கங்கை நதியின் புண்ணியத்துறைகள் இத்தினத்திலே பெரும் திரளான மக்களைக் கவரும் தீர்த்தக் கரைகளாக அமைந்து விளங்குகின்றன.

ஆடி அமாவாசை விரதத்துக்கும் ஆடி அமாவாசை தீர்த்தத்திற்கும் பல சிறப்புக்களும் தனித்தன்மையும் உண்டு. அகத்தியர், தசரதர். நளன், இராவணன் போன்றவர்களும், இந்திரன், பிரமன், சனி போன்ற தேவர்களும் ஆடி அமாவாசை விரதம் அனுஸ்டித்து உயர்வு பெற்றனர். தந்தை இழந்தவர்கள் இந்த விரதத்தை கடைப்பிடித்து தந்தையின் ஆன்மா ஈடேற்றம் பெற பிதிர் கடன் செய்ய வேண்டும். ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவிகள் புரிந்து அவர்கள் மனம் குளிர ஆடி அமாவாசை நாளில் செய்தாலே போதும்; அதுவே சிறந்த புண்ணிய பேற்றினைத் தேடித்தரும்.

இந்துக்களாகிய நாம் ஆடி அமாவாசை தினத்தில் விரதமிருந்து, விரதமிருக்க முடியாதவர்கள் புனிதம் பேணி, இறைவழிபாடு செய்து பிதிர்க்கடன் புரிந்து நம் முன்னோர்களை நினைவு கூர்வதன் மூலம், போரிட வாழ்வைப் பெறுவதோடு நம் முன்னோர்களின் ஆன்மா நவ்னினையடைந்து எமது துன்பங்களும், தொல்லைகளும் மறைந்து இன்ப வாழ்வு

நற்சிந்தனை

“சொற்கோவும் தோணிபுரத் தோன்றலும் என் சுந்தரனும்

சிற்கோல வாதவூர் தேசிகனும் - முற்கோலி வந்திலரேல் நீறு எங்கே? மாமறைநூல்தான் எங்கே?

எந்தை பிரான் திருவைந்தெழுத்தெங்கே?”

என்பது சிவானந்த மாலை திருவெண்பா. எமது சமயக் குரவர் ஆற்றிய திருத்தொண்டுகளின் மேன்மை இப்பாவிலிருந்து அறியலாம். சமயக் குரவர்களே குறிப்பாக, அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர் திருநீறு, மாமறைநூல், நமசிவாய என்ற பஞ்சாக்கரம் ஆகியவற்றின் மகிமையையும் தத்துவங்களையும் எமக்கு வாழ்ந்து இறைவனின் திருவருளை பெற்றிருந்தனர்.

எம்பெருமான் காலத்திற்கேற்ப ஆளுடைப் பிள்ளையை மகனாராகவும், அப்பரடிகளை அடியாராகவும், சுந்தரரை தோழராகவும் கொண்டு திருவருள் செய்தான். “சம்பந்தன் தன்னைப்பாடினான், நாவரசன் என்னைப் பாடினான், சுந்தரன் பொன்னைப் பாடினான்,” என்று சிவபிரான் சொன்னதாக ஒரு முது மொழிக்கு ஏற்பவே அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன.

இறைவன் ஆளுடைப்பிள்ளையை சாஸ்ப்பரிங்கு பால் நினைந்துட்டிய” அம்மையப்பனாகவும், நாட்க்கரசரை “சொற்றுனைவேதியன் சோதிவானவனாகவும்,” தம்பிரான் தோழரை, “பித்தனாகவும் பிறை சூடிய பெருமானாகவும்,” திருவாதவூரை “செல்வத் திருப்பெருந்துறையில் நிறை மலர்க் குருந்தும் மேவிய சீர்,” ஆதியாகவும் ஆட்கொண்டருளினார்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யுமானே,”

என்று தமது புகழைப் பாடப்பண்ணி சைவசமயத்தை உலகெலாம் விளங்கச் செய்தார். இச்சமயக் குரவர் நால்வரும், “யாமார்க்கும் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்,” என்று அமண மன்னனிடம் விடுத்த சுதந்திர அறை கூவலும். “மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்,” என்ற உன்னத இலட்சியமும், சிவலோகம் ஆழ்வதற்கு யாதும் ஐயுறவில்லை, என்ற திட நம்பிக்கையும், “ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான்,” என்ற பேருண்மையும் போன்ற பரந்த சைவ சமயப் பொக்கிஷங்களை மிளிர்ச் செய்தனர்.

இறைவனை தோழமையால் உரிமையோடு பாடியுள்ளதை சுந்தரரின் திருப்பதிகங்களில் காணலாம். உதாரணமாக, “புரைக்காடு சோலைப்புக் கொளியூர் அவிநாசியே - கரைக்கான் முதலையைப்பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே,” என்று முதலையுண்ட பாலனை அழைக்க பாடிய தோழமையின் மணிமொழியில் இந்த உரிமையைக் காண்கின்றோம். ஏன் எத்திக்கும் புகழ் கமிழும் தித்திக்கும் இறைவனை “பித்தா” என்ற உரிமையுடன் அழைத்தது பெருமையல்லவா? இறைவனைப் பித்தர் என்று கருதியே பரவையார் பால், தூதனுப்பினாரே. பேரூரும் பரவை மனப்பிணக்கற எம்பெருமானைஓரிரவிற்தூதனெனத்--நடப்பித்தாய்,” என்று மெய்மறந்துபாடிய சுவையான கட்டத்தை தாயுமானவ சுவாமிகள் “பித்தர் இறை என்றறிந்து பேதைபாற் தூதனுப்புவித்த தமிழ்ச் சமர்த்தர் மெய்புகழ்வதெந்நாளோ”, என்று காட்டியுள்ளார்.

வேறிடத்தில் சுந்தரர் இறைவனை வற்புறுத்தி பொன்னை பெற்று அதனை மணிமுத்தாற்றில் போட்டு “இது திருவாரூர் குளத்தில் வந்து சேரவேண்டும்,” என்று கூறி திருவாரூரில் மாற்றுரைத்து அப்பொன்னை எடுத்தார். வானம் மும்மாரி வழங்காது நாடுவளம் குறைய மக்கள் உணவின்றி வருந்த திருக்கோளிலிறைவன் குண்டையூரில் நெல் கொடுக்க சுந்தரர் கூறியது யாது?

“கோளில் எம்பெருமான் குண்டையூர்ச்சில நெல்பெற்றேன்

ஆளிலை எம்பெருமான் அவை ஆட்டித்தரப் பணயே”

என்று உரிமையுடனிடும் கட்டளை அற்புதமல்லவா.

மாணவர் அரங்கு சைவநெறி - 4ம் பாடம் சங்க காலத்துச் சைவம்

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா.

சங்ககாலம்:

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட புராதன காலத்திலே சைவசமயம் தென்னாட்டிற்குட மிகச் சிறப்பாக விளங்கியது. அதற்குச் சங்ககாலத்தில் எழுந்த நூல்களே சான்று பகர்வனவாக உள்ளன. கி.மு.300 நூற்றாண்டுகள் முதல் கி.பி.300 நூற்றாண்டுகள் வரையுள்ள காலப்பகுதி "சங்க காலம்" எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அக்காலத்தில் சங்கங்கள் அமைத்து அங்கு கல்வி, கலை, மொழி, வாழ்க்கை, சமயம் என்பன வழிநடத்தப்பட்டன. இங்கு நிலவிய சமயவாழ்க்கை தனிமையானதொரு பண்போடு நிகழ்ந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐவகை நிலத்தெய்வங்கள்

தமிழிலே எமக்குக் கிடைத்துள்ள பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல் காப்பியத்திலே குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல், என்னும் நிலப்பிரிவுகள் குறிப்பிடப்பட்டு, அவற்றினுக்குரிய தெய்வங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி - மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் - முருகன்
முல்லை - காடும் காடு சார்ந்த இடமும் - மாயோன் (கண்ணன்)
பாலை - பயனுள்ள விளைச்சல் அற்ற இடம் - கொற்றவை
மருதம் - வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் - இந்திரன்
நெய்தல் - கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் - வருணன்

இந்திரன் மழைக்கு அதிபதியான தெய்வமாகவும், வருணன் கடல்தெய்வமான காற்றுக்கு அதிபதியாகவும் சங்ககால மக்களினால் வழிபடப்பட்டனர்.

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே,"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் தெய்வங்களைப் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஏனைய தெய்வங்கள்:

முச்சுடர்களான சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, என்னும் தெய்வங்களது வணக்கமும் சங்ககாலத்தில் நிலவினா என்கிறோம். ஆனால் அவை இப்பெயர்கள் கொண்டு அழைக்கப்படவில்லை.

"கொடிநிலை சூழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலான மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணியவருமே,"

என்னும் தொல்காப்பிய சூத்திரத்தில் இடம் பெறும், 'கொடிநிலை' சூரியனையும்; 'சுந்தழி' அக்கினியையும்; 'வள்ளி' சந்திரனையும் குறிக்கின்றது என்பர்.

சிவன் வழிபாடு:

சிவன் ஒரு நிலத்திற்குமுரிய தெய்வமாகக் கருதப்படவில்லை. ஆனால் சிவனே முதன்மைக் கடவுளாக விளங்கினான் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. சிவன் என்ற பெயர் ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே அதிகமாக சைவ நாயன்மார்களினால் எடுத்தாளப்பட்டது. ஆனால் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகின்றன. அவனைக் குறிக்கும் பெயர்கள் 'முது முதல்வன்', 'ஈர்ச்சடை அந்தணன்', 'ஆலமர் கடவுள்', 'நீலமேனி வரலிழை பாகத்து ஒருவன்', 'கறைமிடற்று அண்ணல்', 'புங்கம் ஊர்வன்', 'கணிச்சியோன்', 'மழுவாள் நெடியோன்', 'சூலம் பிடித்த காலக் கடவுள்', 'திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள்', 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' என்பன சில.

சிவனது திருவிளையாடல்கள்:

சிவனது பெயர்களாக இவை அமைந்தாலும் அவனது திருவிளையாடல்கள் பலவும், திருக்கருணைத் திறங்களும் கூட சங்க நூல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. 'முடிமேற் பிறைச்சந்திரனைச் சூடியவன்', 'முடிமீது மேகத்தையும் கங்கையையும் தாங்கியவன்', 'வேதத்தை வாயில் உடையவன்', 'எட்டுக் கைகளையுடையவன்', 'புலித்தோல் ஆடையாக உடையவன்', 'உமையம்மையை தன்னுடலிற் பாதியாகக் கொண்டவன்', 'அரிய தவத்தை மேற்கொள்பவன்', 'முப்புரங்களை எரித்தவன்', 'எரித்த அச்சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டவன்', 'ஊழி இறுதிக் காலத்தில் கொடு கொட்டியெனும் கூத்தை ஆடியவன்', 'பிரமனது தலையைக் கிள்ளி எடுக்கும் போது காபாலக்கூத்தை ஆடியவன்' என்றெல்லாம் செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன.

வழிபாட்டுமுறை:

வழிபாடுகள் முதலில் மரங்களின் கீழ் நிகழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்களுள்

கள்' அதாவது 'தெய்வம் உறையுந்தறி' என்னும் குறிப்பும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இக்கருத்துகள் கல்லினாலும் மரத்தினாலுஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. இக்கருத்து சிவலிங்கமும் எனக்கூறுவாருமுள். "மரஞ் சேர் மாடம்" எனக் குறிப்பிடப்படுவதும் இதனை வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றது.

சங்ககால மக்களது வழிபாட்டிலே 'வெறியரட்டு' முதலிய ஆட்டங்கள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. முருகவழிபாடு கூறப்படும் இடங்களில் எல்லாம் இத்தகைய கூத்துகள் பற்றிய விளக்கங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இத்தகைய வழிபாட்டிலே பூசாரிகள் இல்லை. வழிபடுபவர்கள் தம் மிலே இறைவன் வந்து வெளிப்படுவான் என்னும் நம்பிக்கையுடன் கூத்தாடுவதனால் இந்த ஆட்டத்திலே கையில் வேலைக்கொண்டு கூத்தாடுவதனால் 'வேலன்' எனும் பெயர் தாங்கும் ஒருவன் முருகனை விளித்துப்பாடி ஆடுவான். அவனுடன் பெண்களும் சேர்ந்து வெறியாட்டில் ஈடுபடுவர்.

இவற்றினை விட, போரிலே வீழ்ந்து இறந்த வீரரைக் கல்லிலே அமைத்து வழிபடும் வழக்கமும் இச்சங்ககாலத்தில் நிலவின. இத்தகைய கற்கள் "நடுகற்கள்" எனப்பெயர்பெற்றுத் தெய்வங்களாகவே வணங்கப்பட்டு வந்தன. கல்லினை வெட்டியெடுத்து அதனிடத்திலே "இவ்விதம் போரிட்டு இறந்தவன் இவன்" எனப் பொறித்து பெரு மரங்களின் கீழே நட்டு அதனைத் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபட்டதனைச் சங்கநூல்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன.

சமயப் பழக்கவழக்கங்கள்:

சங்க காலத்தில் உருவ வழிபாடு நிலவியதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவுங் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் பெரிய பொதிகளில் அதாவது பலர் கூடி நிற்கக்கூடிய அம்பலங்களில் கந்தினை வைத்து வழிபட்டனர். இதற்கு அருகில் பலிபீடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. போரிலே பாழ்பட்டுப் போன இடங்களில் இப்பலிபீடங்கள் மெழுகப்பாடாமையினால் பாழ்பட்டுக்கிடந்தன என்னுங் குறிப்பும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றிலே மக்கள் மலர்களை இட்டு வழிபட்டால் அதனை 'மலரணி மெழுக்கம்' என இலக்கியம் குறிப்பிட்டது. மாலை நேரங்களிலே நீராடி இங்கு என்றும் அணையாத விளக்கினை ஏற்றி வழிபட்டனர். இக்கருத்து பட்டினப்பாலை எனும் சங்க நூலில் பின்வருமாறு இடம்பெறுகின்றது.

"கொண்டி மகளிர் துறையிலே சென்று முழுகி மன்றத்தினை மெழுகுவர்; அந்திக்காலத்திலே அவியாத விளக்கினை ஏற்றுவர்; கற்றெய்வத்தை மலரால் அணிபெறச் செய்வர்."

"கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி
யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியில்,"
என்னும் வரிகள் சங்ககால மக்களது சமயப் பழக்கவழக்கத்தினை எமக்கு விளக்கி நிற்கின்றன.

தமிழகத்திலே கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியதான சிவலிங்கங்கள் பல கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவும் சங்ககாலத்தில் சிவவழிபாடு மேன்மை உற்றிருந்ததற்குச் சான்றாக அமைகின்றன. ஆனால் சிவன் என்ற சொல்லோ அல்லது இலிங்கம் என்ற சொல்லோ அக்கால இலக்கியல்கள் எதுவுமே இடம்பெறவில்லை. இத்தகைய சொற்பாவனை சங்ககாலத்திற்குப் பின்னரே எடுத்தாளப்பட்டன என்பது இதன் மூலம் புலனாகின்றது.

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோவில்,"
எனும் சிலப்பதிகார வரியும்,
"நுதல் விழி நாட்டத்து இறைபொன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கப் பூதமீறாக,"
எனும் மணிமேகலை வரியும்,
"முக்கட் செல்வன் கோயில் நகர்வலஞ் செயற்கே,"

எனும் புறநானூற்று வரிகளும் சிவனுக்குக் கோவில்களும், வழிபாடுகளும் இருந்தமையை உணர்த்தி நிற்கின்றன. மேற்கூறிய கருத்துக்களை வைத்து ஆராயும் போது சங்ககால மக்கள், அதுவும் தமிழர் சிவநெறியை பேணியவர்கள் என்றால் மிகையாகாது.

“மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

சைவப்புலவர் சி. விசாலாட்சி.

“வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசசெய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்விமல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இவ்வாறு சைவ நீதி உலகில் விளங்க வேண்டுமெனக் கந்தபுராணத்தில் பாடியுள்ளார்.

புராண காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் நீதியை உயிர்க்குயிராய் நேசித்தனர். நீதிநெறி தவறாது வாழ்ந்தனர். நீதியை நீட்டி நீதியாக்கி அவர்கள் வாழ்ந்த மையால், கற்புநெறி தவறாத மாதர்க்கு ஓர் மழை, நீதிநெறி தவறாது செங்கோல் செலுத்திய அரசனுக்கு ஓர் மழை, வேதநெறி தவறாது வேதம் ஒதும் வேதியர்க்கு ஓர் மழையென மாதம் மும்மழையுடன் பருவ மழையும் பொய்க்காது பெய்தமையால், நாட்டில் செங்கோல் ஆட்சி சிறப்பாகக் காணப்பட்டது. எல்லா இன வுயிர்களும் பசியும் பிணியுமின்றி, வசியும் வளனும் பெற்று வாழ்ந்தனர். நான்கு வேதங்களின் அறங்கள் ஓங்கி வளர்ந்தன. இதனால் நல்ல தவம், வேள்வி ஆதியனவும் மலிந்தன.

இவ்வாறு நாடு, நீதியின் வழி நின்றமையால் நாட்டிற் கலகம் இன்றி மக்கள் சைவ சமயப்பற்றினால் ஆனந்தப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார்கள்.

இன்று நடப்பதென்ன? மக்கள் நீதியை உயிர்க்குயிராக நேசிப்பதால், சுயநல வாதிக்காகக் காணப்படுகின்றார்கள். நீதியும் நீதியாக மாறி விடுவதால், சைவ சமய மதுர வாழ்வின் இன்பத்தை எல்லாராலும் நுகர முடியாமையால், குழப்பமும் அமைதியின்மையும் மக்கள் வாழ்விலும் சூழ்நிலையிலும் உண்டாவதை அனுபவ வாயிலாக உணருகின்றோம்.

‘மனுஷன்’ என்னும் வடமொழிப் பதத்தின் திரிபுதான் ‘மனிதன்’ என்னும் தமிழ்ப் பதமாகும். ‘மனு’ என்பது மனிதன் என்பதன் வேர்ச்சொல். ‘மனு’ என்றால் நீதியாகும். நீதியின் பிரதிபலிப்பே ‘மனிதன்’ என்று கூறப்படும்.

பெரிய புராணத்தில் வருகின்ற மனுநீதி கண்ட சோழன் வரலாறு, சைவநீதி தரும் காட்சிக்கேற்ப அமைந்துள்ளது. அவன் ஆண்ட நகரம் நாடெங்கும் -

“வேத ஓசையும் வீணையின் ஓசையும்
சோதி வானவர் தோத்திர ஓசையும்
மாதராடல் மணிமுழ வோசையும்
கீத ஓசையு மாய்க்கினர் வுற்றதே,”

என அரன் நாமம் இவ்வாறு நாடெங்கும் சூழ, துயரமின்றி மக்கள் இனிதே வாழ்ந்தனர். அகவிருள் புறவிருள் ஆகியவை அகத்தேயும் புறத்தேயும் படர்ந்து இன்னல் விளைவிக்காது மக்கள் சைவநீதியைப் பேணிப் பாதுகாத்துத் திருவைந்தெழுத்தைத் தம்மைப் பாதுகாக்கும் படையாகச் சிந்தனையில் கொண்டனர்.

“மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்டுகலாம்
கண்ணும் ஆவியு மாம்பெருங் காவலான்
விண்ணு ளார்மகிழ் வெய்திட வேள்விகள்
எண்ணி லாதன மாண இயற்றினான்.”

அநபாயச் சோழன் தன் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்த உயிரினங்களைத் தன் கண்ணைப் போன்றும் உயிரைப் போன்றும் நேசித்து, அவைகள் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டித் தேவர்கள் மகிழும் படி பலவித யாகங்களை இயற்றினான். அவன் தன்னுடைய ஆட்சியின் திறமையால் ‘மனுநீதி’ என்ற பெயரையும் தனக்காக்கிக் கொண்டான்.

எனவே மக்கள் வாழ்வு தெய்வீக வாழ்வு. அரசன் ஆட்சி தெய்வீக ஆட்சி. இதனால் அந்நாட்டு மக்கள் யாதும் குறைவின்றி வாழ்ந்தார்கள். இப்படியான வாழ்வை இன்று காண்பது அரிது. தெய்வீகப் பக்திப்பாடல் களை அதிகமாக இன்று வீதிகளிலும் இல்லங்களிலும் கேட்பதும் அரிதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆனால் முரண்பாடான பாடல்களை எல்லா இடங்களிலும் ஒலிபரப்பப் படுவதால் மக்களின் தெய்வீக வாழ்வில் இடையூறுகள் ஏற்பட்டு வருவதை உணர முடிகிறது.

புத்தென்னும் நரகப் படுகுழியில் விழாது தடுப்பவர் புத்திரர் என்பது சைவமரபாகும். எனவேதான் தம் புத்திரர்க்குப் பெற்றோர் தாம் வழிபடும் தெய்வங்களின் பெயர்களையும் இஷ்ட தெய்வங்களின் பெயர்களையும் இட்டு, அப்பெயர்களை அடிக்கடி கூறுவதால் தெய்வ சாந்தித்தியத்தையும் அருளையும் பெற்று வந்தனர். ‘நமசிவாயம்’ ‘தெட்சணாமூர்த்தி’ ‘மகாதேவன்’ ‘முருகையா’ ‘இலட்சுமி’ ‘சரஸ்வதி’ ‘மினாமயிகை’ போன்ற இறைநாமங்களை அக்காலப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகட்கு

இட்டனர். இப்பெயர்களை அடிக்கடி அழைப்பதால் இறையருள் பெற்றனர்.

இளவரசன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக இளம் பிறை போன்றும் வளர்ந்தான். கற்க வேண்டிய அரசர்க்குரிய கல்வியைக் குற்றமறக் கற்றான்.

“கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅரெனின்,”

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கிணங்க தினந்தோறும் திருவாரூர் வீதி விடங்கப்பெருமானைத் தரிசிப்பது வழக்கம். ‘ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று’ என்னும் செந்தமிழ்ச் செல்வி ஓளவை மூதாட்டியின் வாக்கைப் பொன்போலப் போற்றும் இளவரசன், நாள்தோறும் ஆலயம் தொழுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டான்.

மக்களும் மன்னனும் இறை வழிப்பாட்டில் இன்ப வாழ்வைப் பெற்றனர். மன்னன் வழி வந்த இளவல் ஆலயவழிபாட்டில் ஈடுபட்டு வந்தான். ஒருநாள் இளவரசன் தேரில் ஆலயம் சென்றான். எங்கிருந்தோ ஒரு பசுக் கன்று பாய்ந்து வந்து தேர்க்காலிற் சிக்கி இறந்தது. கன்றை இழந்த பசு ஆற்றொணாத் துயரமடைந்தது. இளவரசன் இக்காட்சியைக் கண்டு பட்ட துயரை, ‘மலர் தலைஉலகங்காக்கும் மனுவெனும் என்கோமானுக் குலகிலிப் பழிவந் தெய்தப் பறந்தவா ஒருவன்,’ எனச்சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வந்திப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைநூல்
வாய்மை
அந்தணர் விதித்த ஆற்றால் ஆற்றுவ தறமே ஆகில்
எந்தையீ தறியா முன்னம் இயற்றுவான்’ என்று மைந்தன்
சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் திருமறை யவர்முன் சென்றான்.”

பசுக்கன்றின் இறப்பிற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய இளவரசன் மறைய வரை நாடியதாகச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடுகின்றார். கோமாதா என்று பசுவிற்கு இன்னொரு நாமம் உண்டு. பசுவின் ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் தேவதைகளும் தேவர்களும் வாழுகின்றனர். இதனாலே தான் பசுவைக் கோமாதா வென்று அழைக்கப்படுகின்றது.

மனிதன் தன்பக்தி உணர்ச்சிகளால் மட்டும் இறைவனை அர்சிக்கவும், வாழ்த்தவும் வணங்கவும் முடியும். ஆனால் பசு மட்டும் தனது பஞ்சுகள விய மூலம் இறைவனை அபிஷேகம் முதல் நைவேத்தியம் வரை அர்ப்பணித்து வழிபடமுடிகின்றமையால், அன்று தொட்டு இன்று வரை கோதைக்கு மக்களும் மன்னனும் அஞ்சி வாழ்கின்றனர்.

பசு வென்பதற்கு மாடு என்ற பொருளும் ஒன்றுண்டு. மாடு என்றால் செல்வம் என்று பொருளாகும். மக்கள் அதிக செல்வம் அடையப் பெரும் பங்குதருவது மாடாகும். எனவே தான் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும் ‘வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனிமம்’ என்று தேவாரம் அருளினார்.

தன்னுயிர்க் கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு பட்டவேதனை சொல்லுந்தர மன்று. வேதனை தாங்கமுடியாது, ‘முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினில் கண்ணீர் வடிய,’ மன்னுயிர்களையும் தன்னுயிர்போற் காக்கும் அநபாயன் அரண்மனை வாயிலில் இருந்த அசையா மணியைத் தன் கொம்பினால் அசைத்தது. அந்த மணியோசை-

“பழிப்பறை முழக்கோ ஆர்க்கும் பாவத்தின் ஒலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்தன் ஆவி கொள்வரும் மறலி ஊர்திக்
கழுத்தணி மணியின் ஆர்ப்போ என்னத்தன் கடைமுன்
கேளாத்
தெழித்தெழும் ஓசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்கபோது.”

அநபாயச் சோழன் மிக விரைவாக அரியணையை விட்டு எழுந்து அரண்மனை வாசலுக்குச் சென்றான். அங்கு பசுவொன்று கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக நின்றதைக் கண்டான். ‘வருந்திய பசுவை நோக்கி என் இதற்குற்ற’ தென்று அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்க, அமைச்சரும் நடந்தவற்றை நடந்தவாறு கூறினார்.

அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன் ஆவுறு துயரமெய்தி வெவ்விடந் தலைக் கொண்டாற் போல் வேதனை அகத்துமிக்கிங் கிவ்வினை விளைந்த வாறென்று, இரங்கி வருந்தினான். ஏங்கினான். எனது செங்கோலாட்சி மிகமிக நன்று என்று கூறி நெஞ்சம் புண்ணாக வருந்தினான்.

அரசனது துயர்நிலையைக் கண்ட அமைச்சர்கள் எவ்வளவோ ஆறுதல் செய்ய வேண்டிய பிராயச்சித்த வகைகளைக் கூறினர். அப்போது அரசன் மந்திரிமாரை

சைவ சித்தாந்தத்தில் அறம்

புலவர் த.கனகரத்தினம்

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கும் புருடார்த்தங்கள். இந் நான்கு புருடார்த்தங்களையும் அடைதலே நூற்பயன். அறத்தின் கட்டளைகளின் தன்மையையும் வாழ்க்கையில் அவற்றைச் செயல்படுத்தும் முறைகளையும் கூறுவதே தர்ம சாத்திரங்கள். அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் தருவனவே, இதிகாசங்களும் புராணங்களுமாகும். மனு எழுதியது தருமசாத்திரம்; வால்மீகி எழுதியது இராமாயணம்; வியாசர் எழுதியது மகாபாரதம்; அறக்கட்டளைகளை அறிவுறுத்தும் நூல்கள் பல. அவற்றுள் ஆசாரக்கோவை, நீதிநெறி விளக்கம், ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், நல்வழி, நன்னெறி, வாக்குண்டாம் என்பனவெல்லாம் அடங்கும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலான சிறப்பைப் பெற்று விளங்குவது தெய்வத் திருவள்ளுவரின் திருக்குறளாகும். அறத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகில் வாழல் வேண்டும். அறத்தின் வழியாகவே பொருள் சேர்த்தல் வேண்டும்; அறத்தின் வாயிலாகவே இன்பத்தை நுகர்தல் வேண்டும். இவ்வாறு அறவழியில் வாழ்ந்தால் பேரின்பப் பெருவாழ்வை பெறலாம். இந்த அரிய உண்மையை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எடுத்துக்கூறிய பெருமை திருக்குறளுக்குத்தான் உண்டு. இதன் காரணமாக இது தமிழ் மறை என்றே போற்றப்படுகின்றது.

அறம் எனப்படுவது விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழித்தலுமாம். தீயன களைதலும் நல்லன செய்தலும் அறச் செயல்களாகும். அறவாழ்வே இல்லறம். அதுவே சமய வாழ்வு. அதனாற்றான் நற்கதியை அடையமுடியும். இல்லறம் நல்லறமாகும்போது அது பிறர்க்கும் பயன்தரும். அந்த அடிப்படையிலேதான் இல்லறவாழ்வும் சமயவாழ்வும் ஒன்றாகிவிடுகின்றன. பிறருக்கு உதவுவதும் நன்மை செய்வதும் இறைபணியே.

இறைபணியில் பிரார்த்தனைக்கு முதலிடம் உண்டு. எல்லா உயிர்களும் இன்னல்களின்றும் விடுதலை பெற்று இன்பவாழ்வு பெறவேண்டும். பேரின்ப வாழ்வு பெறல் வேண்டும். இதுவே இறைவனின் சித்தம் என்பது சித்தாந்திகளின் கொள்கையாகும். இறைவன் அருட்கடல். அவன் எல்லையில்லாக் கருணையுடையவன். இறையருள் ஆன்மாக்களின் நன்மைக்காகவே செயற்படுகின்றது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், குரு, இலிங்கம், சங்கமம், திருநீறு, உருத்திராக்கம் முதலியவற்றினின்று இறையருள் வெளிப்படுவதாகக் கூறுவர். இவற்றின் சிறப்பைத்தான் சித்தாந்த சாத்திரங்களும் ஆசிரியர்களும் கூறுகின்றன. 'அவன் (இறைவன்) அன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது.' என்பது சித்தாந்திகளின் கருத்து. இந்த உண்மையை இன்று விஞ்ஞானிகளும் நிரூபித்துள்ளனர்.

சமயவாழ்வின் சிகரமாய் விளங்குபவர்கள் சீவன் முத்தர்கள். ஞானமும், கருணையும், அன்பும் அவர்களுடைய செயல்களில் ஒருங்கமைந்து விளங்கும். அவர்கள் சரியை கிரியை யோகம் முதலிய நிலைகளுக்கு அப்பால் உயர்ந்தவர்கள். அவர்கள் செயல்கள் மக்களின் நல்வாழ்விற்கும் நற்கதிக்கும் துணையானவை. இறைபணியே பதமுத்தர்களின் வாழ்வாக அமைந்திருக்கும். மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், ஆகிய சைவப்பெருமக்கள் பதமுத்தர்களாய் இருந்து பரமுத்தி அடைந்தனர் என்பர். அவர்கள் செய்த அருட்செயல்கள் பல. அவையெல்லாம் அறவழிப்பட்டனவே.

கொல்லாமை அறம்; கொன்றதைத் தின்னாமை அறம்; கள்ளாமை அறம்; பொய்யாமை அறம்; கள் மது அருந்தாமை அறம்; காமம் செய்யாமை அறம்; இதனைப்பட்டினத்தார் கூறுவதையும் பார்ப்போம்.

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் கோள்களவு கல்லாமற் கைதவரோ டிணங்காமற் கனவிலும் பொய் சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர்.

மாலையில் செல்லாமற் செல்வந்தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே."

ஒளவையார், 'அறஞ் செயவிரும்பு' என்றார். அறம் என்பதற்கு தியானம் என்று கருத்துக் கொள்வர், இதுவும் ஆராயத்தக்கதே. 'மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன் ஆகுல நீர்பிற' என்றார் வள்ளுவர். இந்த அறமே - மனத்துய்மையே இறைவழிபாட்டிற்கு அவசியம் 'மறத்திற்குக் கூடத்துணையாய அன்பு - அறத்திற்கே சார்பாயது.' அறத்திற்கு அன்பு அடிப்படை; அந்த அன்பே சிவம்.

"அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்,"

என்கிறது திருமந்திரம்.

இவற்றை ஆராய்ந்தால் அன்பின் அடிப்படையில் எழுந்த அறத்தைப் பற்றிய சித்தாந்தக்கருத்து தெளிவாகும். அறக்கடவுள் அறம் தவறியவரைத் தண்டிப்பார்.

"என்பில் அதனை வெயில் போலக் காயுமே அன்பில் அதனை அறம்," என்பதும் சிந்திக்கற்பாலது.

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்றான கதையைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. அரசனானவன் அறங்காப்பான். அதனால் அவனும் இறைவன் எனப் பட்டான். அவனது கடமைகளைச் சேக்கிழார்,

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்க்காக்குங்காலைத் தானதனுக் கிடையூறு தன்னால் தன்பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால் ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்த் தறங்காப்பான் அல்லனோ,"

என்று அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

சிந்தாந்தம் விளங்கும் அறம் அன்பினோடு இணைந்தது. அது அரசன் முதலாக அனைவருக்கும் வேண்டற்பாலதொன்றாகும். அறனறிந்து அண்ணல் தாள்ணங்கி இன்புற்று வாழ்வோமாக.

(4ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"மேன்மைகொள்....

"மானிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்க்காக் குங்காலைத் தானதனுக் கிடையூறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால் ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்த் தறங்காப்பான் அல்லனோ."

அதனால் இப்பசுக்கன்றுக் கொலைக்கு நீதி, இப்பசு தன் கன்றை இழந்து தவிப்பது போல நானும் எனது ஒருமகனை இழப்பதுதான் முறையாகும் எனத் தீர்மானித்தான். உடனே அமைச்சர் ஒருவரை அழைத்து பசுக்கன்று இறந்த அதே வீதியில் இளவரசனைப் படுக்கச் செய்து, அவன்மேல் தேரினைச் செலுத்தும்படி கட்டளையிட்டான். மந்திரி அவ்வாறு செய்யாது அவ்விடம் விட்டகன்று தனது உயிரைப் போக்கினான்.

நீதி நிலைக்க வேண்டும் என்பதற்காக மன்னன், தன் குலப்பரம்பரையை வளர்க்க வந்த ஒரேமகனைப் பசுக்கன்று இறந்த அதே வீதியில் படுக்கச் செய்து, இளவரசனின் மலைபோன்ற மார்பில் தேரினைத் தானே செலுத்தினான். இதனைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள்

"தண்ணளி வெண்குடைவேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தார் வானவர்பூ மழைபொழிந்தார் அண்ணலவன் கண்ணெதிரே அணிவீதி மழவிடைமேல் விண்ணவர்கள் தொழநின்றான் வீதிவிடங்கப் பெருமான்,"

இவ்வாறு பாடுகின்றார். நீதியைக் காப்பாற்ற அரசன் எடுத்த தீர்மானம் எம்பெருமானையே எழுந்தருள் செய்து விட்டது என்றால் நீதிகளின் பெருமைகளை மகிமைகளை நாங்கள் உணரலாம்.

இறைவன் இடப வாகனத்தில் உமையோடும் எழுந்தருளிய காட்சியைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள்

"அந்நிலையே அயிர்பிரிந்த ஆன்கன்று மவ்வரசன் மன்னுரிமைத் தனிக்கன்றும் மந்திரியு முடனெழுவும் இன்னபர் சானான்என் றறிந்திலன்வேந்தனும்யார்க்கும் முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ,"

என்று இறையருளால் நடந்த அற்புதச் செயற்பாடுகளை இவ்வாறு பக்தி வெள்ளம் கரைபுரண்டோடப் பாடுகின்றார்.

இவ்வருஞ்செயல் சைவநீதியின் மேன்மையை விளக்குகின்றது. சைவ நீதியை மிளிர்ச்செய்த இறைவனை மணிவாசகர்,

"தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி

எனப் போற்றுகின்றார்.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

ஆடி - ஆவணி 1994

ஆட்சிப்பொறுப்பு

எங்கள் நாட்டுமக்கள் விரைவில் ஒர்பாராளுமன்றத்தேர்தலை நாடாத்தி நாட்டின் ஆட்சிப்பொறுப்பைப் புதிய சபையிடம் ஒப்படைக்கவுள்ளனர். இந்தச் சமயத்தில் இந்துக்களாகிய நாம் இத்தேர்தலைப்பற்றியும் அதில் எவ்வாறு வாக்களிக்கவேண்டும் என்பதுபற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்திப்பது அவசியம்.

இலங்கைவாழ் இந்துக்கள் ஒர் சிறிய சதவிகிதத்தினரேயெனினும், காலங்காலமாக அவர்கள் நாட்டின் ஆட்சிப்பொறுப்பில் ஒர் உயர்ந்த பங்கை வகித்து வந்துள்ளனர் என்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். நீதிநெறியில் நின்று இறைவனை முற்றாக நம்பி, அறவாழ்க்கை வாழ்ந்ததினாலேயே நாம் அத்தகைய கண்ணியமான மதிப்பினைப் பெற்றிருந்தோம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. நீதிநெறியும் இறைநம்பிக்கையும் அறவாழ்க்கையும் என்று மேலோர் போனதில்லை. என்று நாம் இப்புனித பாதையிலிருந்து பிறழ்ந்தோமோ, அன்றே நமது சமூகத்தை துன்பமும் துயரமும், அலைச்சலும் அழிவும், பீதியும் பகைமையும் பீடித்துக்கொண்டன. எங்கள் வழிபாட்டுத் தலங்கள் அழிக்கப்பட்டும், வீடு வாசல்கள் ஒழிக்கப்பட்டும் கிடக்கின்றன. உற்றார் உறவினர் ஆயிரக்கணக்கில் சிதைக்கப்பட்டுவிட்டனர், இன்னும் பல்லாயிரம் பேர் வெளிநாடுகளுக்கு ஓடி விட்டனர். இவையெல்லாம் நமது கர்மபலன்கள். வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான் தினை விதைத்தவன் தினையறுப்பான் என்பது பழமொழி. சிறிது சிறிதாக, ஆனால் நீண்டகாலமாக, நாம் நேர்வழியினின்றும் தவறிவிட்டோம். இனி எமக்கு விமோசனமுண்டோவெனின் நிச்சயமுண்டு

உயர்ந்த கண்ணியமான இந்துப் பெருமக்கள் என்ற நிலையை மீண்டும் அடைய நிச்சயம் வழியுண்டு. இதற்கு முதற்காரியம் ஒழுக்கமுடைமை. நாம் தமிழ் இந்துக்கள் என்ற தனித்த முறையிலும் எமது சமூகம் ஒர்தமிழ் இந்து சமூகம் எனும் தொகுப்பு முறையிலும் ஒழுக்கமுடைமைக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும். ஒழுக்கமுடையார் எல்லாமுடையார். ஒழுக்கங்களாவன கொல்லாமை, கள்ளாமை, பிறர்வசை உரையாமை, பிறர் பொருள் கவராமை, தாழ்மை, பொய்யுரையாமை முதலியனவாகும். இதனை எங்கள் நாட்டின் தவப்பெருங்குரவராகிய சிவயோக சுவாமிகளே வலியுறுத்தியுள்ளார். இவற்றைக்கடைப்பிடிப்பது இயல்பானதும் இலகுவானதுமாகும். இவ்வழியில் திரும்பி நம்மை நாமே திருத்திக் கொண்டோமேயானால் மற்றவையனைத்தும் தாமதமாகவே நடைபெறும். பரம்பொருளின் கருணைக்கு ஆளாவோம்.

அடுத்து நாம் செய்யக்கூடியது. அண்மையில் நிகழ்விருக்கும் பாராளுமன்றத்தேர்தலில் நீதி, நியாயம், அறம், சமநோக்கு, ஆகியவற்றுக்கு முதலிடம் கொடுத்து அனுபவவேணும் அவற்றின் வழி நடக்கக்கூடிய, நடக்க முடியும் அபேட்சகர்களுக்கு இந்துக்களாகிய நாம் எமது வாக்குகளைக் கொடுக்கலாம். பொதுநல நோக்குள்ள, பாரபட்சமின்றி நலம் செய்வதில் நாட்டமுள்ள, உயர்ந்த உள்ளம் படைத்த பலர் இன்னும் எங்கள் மத்தியிலும் சிங்களச்சகோதரர் மத்தியிலும் இருக்கிறார்கள். அதேபோல் சுயநலவாதிகளும் குறுகிய நோக்குடையவர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். எங்கள் அறிவுக்கெட்டியப்படி இவர்களில் மேற்கூறிய தகுதிபெற்றவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வாக்களிப்பது எங்கள் பொன்னான கடமையாகும். ஆட்சிப்பொறுப்பை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு அவர்களிடம் ஒப்படைக்கிறோம். பழைய அனுபவத்தைக்கொண்டு நல்லது கெட்டதை நிர்மாணிக்கும் சக்தி எம்மிடமுண்டு. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இறைவனுடைய ஆதரவை வேண்டினால் அது தடையின்றிக்கிட்டும். கடவுளையே கருத்தாய் நம்பியிருந்த நாம் கூட அவரால் என்ன முடியும் என்று புறக்கணித்து விடுகிறோம். நடக்கவிருக்கும் பொதுத்தேர்தல் அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு நாட்டின் தலைவியை நிர்ணயிக்கவுள்ளது. இந்துக்களாகிய நாம் ஒருமனத்தினராகி எம்பெருமானை இரந்து ஆட்சிப்பொறுப்பை பெருநெறிபடைத்த பெரியவர்களிடம் ஒப்படைக்கும்படி வேண்டினால் என்ன? அடுத்து அத்தகைய பெருநெறிபடைத்த பெரியவர்களுக்கே எமது வாக்குகளைச் சேரும்படி செய்யவேண்டும் என இரந்தால் நிச்சயம் செய்வான்.

இறுதியாக சிவயோக சுவாமிகளின் திருப்பாடல் ஒன்றின் மூலம் நாட்டுக்கும் நமக்கும் நல்லதை நாடுவோமாக.

திருவருள் கைகூடுது சிந்தை களிகூருது

ஒருவரும் எதிரில்லாத உண்மை முதிருது

சிவனடியார்

நாற்றிசை யுஞ்சென்று நல்ல சிவதொண்டன்
ஏற்றிவரு மீச னிணையடியைப் - போற்றிச்
சிவனடியார் நாமென்று திங்கடொறுஞ் சொல்லு
மவனை மறவா தகம்.

அசுந்தாய்மை வேண்டுமுய ரைந்தெழுத்தை நெஞ்சி
லுகந்துரைக்க வேண்டுமொழி யாமற் - சகந்தனிலே
வேள்வியும் வேண்டுமோ வேறாய்க் கடவுளுண்டோ
தாழ்வுண்டோ தொண்டர் தமக்கு

தானான சற்குருவைத் தான்போற் றிடுஞ்செல்வக்
கோனாஞ் சிவதொண்டன் கொண்டுவருந் - தேனார்ந்த
கட்டுரையைக் கண்டு களிக்குஞ் சிவனடியார்
நட்பே நலனளிக்கும் நாடு.

நாடுவார் நாட்டிலே நல்லமழை பெய்யுந்
தேடுவார் சிந்தையிலே தித்திக்கும் - பாடுவார் பாவமெல்
லாம் போக்கும் பலஞான மாக்குமே
சீவன் சிவமென்று தெளி.

தெளியவழி காட்டுஞ் சிவதொண்ட னன்பாற்
பொழியுங் கவிமாரி போதம் - வெளியாக்கி
வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறல்ல வென்றுலகில்
நாதாந்தங் காட்டும் நமக்கு

- சிவ யோக சுவாமிகள்

யோகநாதன் உரைத்த மொழி

மும்மலங்களுள் பிரதானமானது ஆணவம். தியாகத்துக்கு மிகவும் தடையானது. மமதையால் மாண்டார் பலர். எக்கருமத்தைப் புரிந்தாலும் 'நான்' செய்கிறேன் என்ற எண்ணம் இருக்கப்படாது. நம்முடைய வலதாயே துமில்லை. 'நான்' என்னும் ஒரு தனிப்பொருள் இருக்கமுடியுமா? அதுதான் என்னசெய்யக்கூடும்? அதனால் பிறப்பை மாற்ற முடியுமா? மரணத்தை அதனால் தடுக்கமுடியுமா? மூப்புப்பிணியை அதனால் மாற்ற முடியுமா? இயற்கையின் துணையில்லாமல் அதனால் சீவிக்க முடியுமா? முடியவே முடியாது. 'நாம்' என்று நினைத்த மாத்திரத்தே நம்மை ஒரு குழியிலடைத்து வைத்தாற் போலாகின்றது. நம்முடைய பலமெல்லாம் போய்விடும். எல்லாவற்றையும் புறக்கணிக்கிறதாக முடிகிறது. சாதாரணமாய் 'நாம்' என்று சொல்லும்போது நமது பூதவுடம்பையும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட பூதவுடமையையுமே கருதுகின்றோம். இவைகளோ ஒவ்வொரு நிமிஷமும் மாறுதலடைந்து கொண்டிருப்பவை. ஒரே நிலையில்லாதவை. சுற்றி வரவிருப்பனவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டவை. சுய வலதில்லாதவை. பிறப்பு இறப்பு மூப்புப்பிணியாகியவைகளாற் கட்டுப்பட்டவை. சுயாதீனமற்றவை.

அகையால்தான் ஞானிகள் எல்லாம் உனக்கே யென்று சகலத்தையும் தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணஞ் செய்துபோடுவார்கள். அவர்கள் தமக்கென்று ஒன்றையும் வைத்திருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் இன்பத்தையும் வேண்டார்கள். துன்பத்தையும் வேண்டார்கள். நரகத்தையும் வேண்டார்கள். அவர்களுக்கு ஈசன் நினைவேயன்றி வேறொரு நினைவுங்கிடையாது. ஈசனொன்றே தஞ்சமென்றிருப்பவர்கள். விருப்பு வெறுப்பு அற்றவர்கள். பற்றற்றவர்கள். ஈஸ்வரகடாஷத்தைப் பெற்றவர்களானபடியால் ஒன்றற்கும் அஞ்சார்கள். ஒன்றும் அவர்களை அணுகாது. ஒருவருக்கும் அவர்கள் அடிமைப்படார்கள்.

அவர்களுடைய இருதய கமலத்தில் தெய்வங் குடிகொண்டிருப்பதால் யாவரும் அவர்களை தெய்வமென வணங்குவார்கள். அவர்களுடைய வாக்கு செல்வத்தைக் கொடுக்கும். அவர்களுடைய நோக்கு கர்மத்தையொழிக்கும். அவர்களுடைய போக்கு தெய்வப் போக்கு. அவர்களுடைய வாழ்க்கை நித்தியானந்தம். அவர்களுக்கொரு குறையுமில்லை. ஒரு பொல்லாப்புமில்லை, அவர்களை அண்டிய அடியார்க்கும் ஓர் குறையுமில்லை. அவர்கள்தான் உலகுக்கு வழிகாட்டிகள். அவர்களாற்றான் பரமபிதாவின் சித்தம் பூமியிலே என்றும் நிறைவேற்றப்படவேண்டியது. அவர் உலகுக்களித்த மகாவாக்கியங்கள் தான் நம்மைக்காக்கும் கவசங்கள்.

நாமென்று மறியோம்

நன்றி சிவதொண்டன்.

A Point of View of the Hindu Council of Sri Lanka.

THE NATIONAL QUESTION AND THE PARLIAMENTARY ELECTIONS.

The people of Sri Lanka will exercise their democratic right on August 16th 1994 to elect their representatives to Parliament. Many issues of importance are before us and we will have to choose carefully the political party or group that would shape and direct the destinies of our country. Among the many issues of importance, the ethnic question is the dominant one, which calls for an immediate solution. The country cannot afford any more the internecine conflict resulting in death and destruction on a large scale and the annual financial drain of many billions of rupees. Besides, it is stunting our sensibilities and creating a culture of violence, which if not arrested in time, will destroy our civilised way of life. There is no point in talking of our rich cultural heritage when our present day actions are destroying it.

The Hindu Council feels that any political party or group which aspires to seek political power should have a clear cut policy on the ethnic question and how it proposes to resolve it. The ethnic question is really a Sinhala-Tamil problem. Though it is a complex and a complicated one defying solution for decades, yet the fact that the Sinhalese and the Tamils have lived side by side for over two thousand years should act as a challenge and an opportunity to live and let live on equal terms in Sri Lanka.

Each nationality has a long history of self-rule, a distinct language, a religion and a culture with many common strands and a definite area which it has been occupying for long periods of time. Any lasting solution must take into consideration these facts, which means that power has to be shared in a united country. Devolution of power is the answer.

Unfortunately, owing to mutual suspicion and distrust that prevails between the two nationalities, a spirit of accommodation is lacking. A history of communal politics, mainly since independence, engendered by the leadership of both sides has strained relations, which have now led to open warfare. In these circumstances a full and final settlement should not be attempted at this stage. Reconciliation has to proceed step by step and a political settlement has to be done in stages. The Israeli-Palestinian Agreement and the South African settlement are examples of long standing disputes with rigid positions adopted by the respective parties to the conflict, later coming to a mutually acceptable arrangement. The Sinhala-Tamil problem is relatively minor and less complicated when compared to these two problems.

The Sinhala political leadership must realise that peace cannot be obtained without the consent of the governed and that economic progress and social justice cannot be realised without peace. Peace to be enduring has to be based on equality and justice. This becomes all the more important since as, the Sinhalese say, they have only Sri Lanka to call their own.

The Tamil political leadership on the other hand must realise, as recent history since independence has shown, that barren confrontation on communal lines will not help the Tamils to live with honour and equality. This may only help the leadership to win elections. Personal and party advantage superseded the interest of the community and the country. This loss of faith in the Tamil political leadership mainly contributed to the rise of the Tamil militant movement.

The country suffered by the narrow, misguided policies adopted by both sides and today we are in this tragic situation thanks to their unenlightened leadership. Our approach to the problem must change. There should be a change of heart and a willingness on both sides to live and let live.

Fortunately, after years of suffering brought about by this conflict, a new awareness has dawned in the minds of the average Sinhalese and Tamil that this conflict should end and that they should live in peace with one another. Beating the communal drum will not bring political dividends was shown in the recent Southern Provincial Council elections. This new trend augurs well for a political settlement.

A new chapter in our history has to be opened and a fresh initiative taken. Communal politics should go and the people should vote for the party or group that puts a package of proposals for peace with justice and undertakes to implement it within a time frame. There is no more need for All Party Conferences or Select Committees of Parliament as this question has been discussed over and over again and the people concerned are well aware of the various points of view.

What constructive proposals could be made at this stage to resolve the conflict? We suggest the following three point package to alleviate the immediate situation which could lead to a lasting settlement:-

1. Elected government to make a public declaration that it would implement fully within a time frame the three Acts of Parliament, the

Thirteenth amendment to the Constitution, the Provincial Councils' Act and the Act making Tamil an official language. These Acts were approved by the people at the subsequent elections to the Provincial Councils, the Executive Presidency and Parliament. Let us in the first instance implement these laws of the land and see how the institutions created by them are functioning and review the situation after the North East Provincial Council had been in existence for some time. The implementation of these Acts will create the necessary confidence in the minds of the people, particularly the Tamils, that the government is keen in settling the national question. Besides, such an act by the government will go a long way in getting many Tamils to enter the mainstream of national life.

2. The ethnic conflict is no more a purely domestic affair. It assumed international proportions in 1983. The United Nations Human Rights Commission is seized of this ethnic question and many foreign governments are concerned that a settlement of it should be reached soon so that they could send back the Sri Lankan refugees now in their countries. Moreover, human rights and fundamental freedoms are no longer a domestic affair of a country. The United Nations and member states are concerned when there are violations of human rights in any part of the world.

We should therefore, utilise the services of an international third party to help in bringing the warring sides to the conference table as the government of Sri Lanka is the other party to this conflict and cannot expect to be a mediator. The current practice is to bring in the United Nations to help resolve violent conflicts in a country as in Angola, Somalia, Cambodia and Yugoslavia. The international third party could also be a country like Sweden, Norway, Canada or Australia. Besides helping to bring these parties together, the third party could assist in the process of monitoring a cease fire, laying down of arms and in the supervision of elections to the North East Province.

3. Elected Government to hold elections in the North East Province with the help of the international third party. The Provincial government and the Council should be allowed to function without let or hindrance. The Centre must extend all assistance to the Provincial Government to make the system work. The international third party should remain till the Provincial Government has been in office for four years. During this period the Provincial government should take all measures to enable the refugees to return to their homes.

After the Provincial Government had been in office for about two years, negotiations with the Centre should be initiated regarding the working of this system and for any improvements to it. Important questions like addition of devolved powers, of state aided colonisation and of making the existing linkage of the North East Province permanent could also be resolved at this stage through negotiations. This procedure will enable the elected representatives of the North East Province to speak on behalf of the people of the North East Province. Besides, the passage of time will enable a calm and objective consideration of the vexed questions.

It is our fervent wish that this package of proposals would defuse the situation, stop the fighting and help build on a staggered basis a constitutional structure mutually acceptable to the parties concerned. It is our hope that peace and normalcy will then return to our strife-torn country.

Each Nation has a destiny to fulfil-

Just as there is an individuality in every man, so there is a national individuality. As one man differs from another in certain particulars, in certain characteristics of his own, so one race differs from another in certain peculiar characteristics; and just as it is the mission of every man to fulfil a certain purpose in the economy of nature, just as there is a particular line set out for him by his own past Karma, so it is with nations—each nation has a destiny to fulfil, each nation has a message to deliver, each nation has a mission to accomplish.

- Swami Vivekananda

Persecution of Religious Minorities in Fiji.

'Hindusim Today,' a respected journal published in the United States of America has brought to our notice the incidence of religious intolerance in Fiji. A systematic campaign of persecution of religious minorities - Hindus, Sikhs and Muslims - is taking place in Fiji. The main attack is on the Hindus. The Christian Churches are not taking effective action in preventing their followers from perpetrating acts of vandalism and arson against places of worship of the Hindus, Sikhs and Muslims. The latest incident is the burning down at Nasoso of one of the most prominent Hindu Shrines - Sri Sai Maha Shakti Temple - on June 20th 1994. The culprit was a recently converted Christian, who had shouted "Hallelujah, Hallelujah. I did the right thing. God told me to do this." He is Vijay Raj, twenty six years of age and was one time a devotee of the temple, which his great grand father built seventy six years ago. Vijay Raj was sentenced to four years imprisonment by the Magistrate.

Many incidents of desecration of temples had taken place since 1989, some of which are:-

1. On October 15th 1989, two Hindu temples, a Sikh gurudwara and a Muslim mosque were burnt by eighteen members of the Methodist Youth Fellowship - ten men and eight women - at Lautoka. The youth had attended an all night prayer session before setting out in separate groups for the attack.

2. On October 21st 1989 a group carrying Bibles stood outside the hundred year old Sri Subramanya Swami Temple in Nandi and cursed the temple priest. Two temples in Nandi were looted, Vikrahams stolen and the temple damaged.

3. On January 15th 1990 a forty year old copy of Ramayana was stolen from the Hindu Temple in Nasinu and burned.

4. On September 21st 1991, Munnuswamy Chetty, a seventy seven year old priest at Sri Siva Subramanya Swami Temple in Nandi was beaten by a Christian Fijian while at temple worship. The man accused Chetty of idol worship and said it was not allowed in Fiji. He asked Chetty to start going to Church and to pray to Christ.

5. On May 9th 1993 Bharatiya School at Vuo was destroyed by arson during a dispute between Christians attending the school and its Hindu Board.

This sad state of affairs started when Colonel Sitiveni Rabuka, also a Methodist lay preacher, led a military coup which overthrew in May 1987 the duly elected government. The country's Constitution was changed and on October 29th 1987, 'Sunday Observance Decree' was promulgated by the military government, which prohibited public gatherings, sporting events, profitable trade and the operation of buses, taxis, hotels, restaurants or cinemas on the Christian holy day. This law applied to all citizens regardless of their religion. In April 1988, Sitiveni Rabuka's biography, Rabuka - No other Way, said that the nation's Hindus should be converted to Christianity. It was emphasised that, "those who do not choose to become Christians can continue to live here, but they will probably find that it is a difficult place to live in."

The Hindus of Fiji, together with all the religious minorities, should take up this challenge to religious freedom and fight for their rights. International opinion should be created to bring back democracy and human rights to Fiji.

ACTION (Karma)

S.Sivapadasundram.

Living beings are by nature active. Life without activity is meaningless. The mind is incessantly active except during deep sleep. The brain, which is the mind's tool must be equally active. Various other parts of the body work as occasion requires. At the base of this unceasing activity of mind and body are the Soul's needs. It is to supply those needs that the body and mind are so active. But there are some who hold that living beings work because they possess energy, that when they have a superfluous supply they work even in the absence of special needs, and that when the supply is deficient their work is not sufficient even to supply their needs. This view is doubly wrong. Energy is a means for work and is not its cause. Secondly, the supply of energy does not come by chance but is regulated so as to ensure the maximum evolution of the soul. It can therefore be neither too much nor too little, but must be exactly what the soul requires.

Beside the ordinary needs of a living being, namely bodily, mental and social, another set of needs called religious needs cause action for their supply. Right action leads to pleasure and wrong action to pain. The truth of the law finds ample testimony in experience. Those who do right derive the happiness that comes from the consciousness of doing right, besides being honoured by society and often receiving the direct return for their righteous deeds; on the other hand, the wrong doer gives pain to his own mind after the commission of the offence, is despised by society and is often punished by other men or the state. But there are many on both sides who appear to be unaffected by the law of action. Closer and longer observation shows, however, that most of those who thrive on wrong acts have ultimately suffered enough and that those who endured untold hardships as a result of a right course of life, have been more than rewarded for their adherence to virtue. Stories contained in our Puranas and Ithihasas, tragedies and comedies, demonstrate the belief in the infallibility of the law of action. Just as virtue is its own reward for right action, vice is its own reward for wrong action, so vice has its own punishment. Observe the state of a man in rage. His mind undergoes temporary derangement. He loses control over himself. He behaves like a beast. He makes a poor show. He loses respect. He loses enormous

nervous energy. At the end of his rage, he finds himself much poorer in many respects. The law of action has operated immediately. 'Pride goes before a fall,' is a well-known proverb. The envious man gains nothing by his malevolence. The great sufferings and persecutions to which saintly man have been subjected to, while engaged in righteous acts could not be the results of such acts. These can be the results of acts either the early part of the present birth or of the previous births.

According to the law of action, every suffering to which we are subject to, has been caused by our own acts. Therefore we need not feel sorry for these sufferings. Some people waste much time over the thought of the misfortune that has befallen them and foolishly add unavailing sorrow to the suffering. The believer in the law of action sees that he richly deserves it and maintains peace of mind. He has no fear. He does not die a thousand times before his death.

He knows he will get only what he deserves. If he has been wronged by another person, he thinks that the wrong was the effect of his own action, regards the wrongdoer only as a channel for the suffering due to him, throws no blame on him and seeks no revenge. More than ninety-nine percent of the social and political troubles in our countries are caused by not realizing the law of action. If a person wrongs me unjustly, I must certainly endeavour to prevent the recurrence of the wrong; but need not retaliate. For retaliation is wrongdoing, and according to the law of action, if one retaliates, one will have to suffer for the retaliation itself. This will mean increase of suffering in the endeavour to prevent suffering. Similarly the man who is placed in favourable circumstances can see that his position is due to right action in the past birth and may be induced to make good use of his wealth and position instead of being intoxicated by them and making them a means for unduly asserting his superiority over others and doing injury to them.

(to be continued)

SERKILAR AND HIS CELEBRATED PERIYA PURANAM

Pathmasani Arumugam

1 Serkilar who was named Arunmolith Thevar by his parents was born in Thonda Naadu in South India in the 12th century. Serkilar was the name of the clan into which he was born and the members of this clan were held in great respect by others. In recognition of the qualities of his head and heart and also the great service he rendered to the country and to religion in particular, the people honoured him by giving him the name of his clan.

The learning and other abilities, the idealistic way of life based on religions principles and the recognition he had earned from the people made the King Anapaaya Cholan to appoint him as his Chief Minister. The King also conferred on him the title of "Uththama Chola Pallavar,"

Serkilar was very much taken up by the words of Saint Sundarar and Nambiyaandaar Nambi. Sundarar sang the "Thiruthondar Thohai" and Nambiyaandaar Nambi sang the "Thiruvanthaathi." These works dealt with the lives of the sixty three Saiva saints. Serkilar was spiritually inclined. He was also one who led a righteous life. These works had a great influence on his thinking, and made him an ardent follower of their faith.

The "Thiruthondar thohai" of Sundarar dealt with the lives of the group of hermit, spiritual giants who served Lord Shiva and meditated on Him. He wished wholeheartedly to become the slave of those hermits who were the servants of Lord Shiva. He prayed fervently for the fulfilment of his wish. The lives of these sixty three saints were revealed to him by the Grace of God. Thus inspired Sundarar composed the "Thiruthondar Thohai" which in turn was a source of inspiration for Serkilar.

2 When Serkilar was the Chief Minister, Jainism was being preached and propagated in South India. The King and some of the people were taken up by these teachings. The language and presentation and also the ideas in their writings were attractive. The King was particularly influenced by the Jain epic entitled *Seevata Chirithamany*. Serkilar was very upset. He was sad that in spite of the virtuous, righteous way of life advocated by Saivism and the exemplary lives led by the Saiva saints, the King was drawn towards Jainism.

He was keen to get the King and the people back into the Saiva fold. He felt strongly that he should point out to the King that there was no need for him to give up his own faith. There was nothing that was wanting in his religion and therefore there was no reason for him to prefer Jainism. He was certain that the King did not have a proper understanding of the truths and values enshrined in Saivism. Hence he embarked on the task of convincing the King that the ideals and exemplary lives led by the Saiva saints should be emulated and that such a way of life would ultimately lead one to liberation from the bondage of existence. It would also assist in the attainment of Mukti. So he talked to the King everyday about the lives of the Saiva saints. His talks were supported by the works of Sundarar and Nambiyaandaar Nambi. He explained principles on which the saints based their lives and pointed out the spiritual benefits that such principles would grant anyone who accepts them.

3 The King was overwhelmed. He could now understand his faith better. He was so taken up by Serkilar's discourses that he requested him to compose an epic dealing with the lives of these saints. He was keen that his subjects and even the generations to come should know and should be led by the ideals and principles by which these great saints lived.

Serkilar was overjoyed. With the permission of the King, he left for Chidambaram. He prayed to the Lord of Chidambaram for guidance and commenced his work living in the temple premises itself. He derived inspiration from not only the "Thiruthondar Thohai" of Sundarar but also from his life story. With these as the base he composed his epic the "Thiruthondar Puranam," which

is also the "Periya Puranam," for it is the story of the Great. The great are those who do things that cannot be done by others and/or those who achieve what cannot be achieved by others within the framework of what is right. The great in the Peirya Puranam are those who were spiritually advanced. They had reached very high spiritual levels. The great spiritual giants were the sixty three Saiva Saints.

The theme of the Periya Puranam is that human beings take birth to undertake their karma during their life on earth. It also stresses that if we will lead a life of righteousness, with the guidance of the Almighty at every turn of life, then everyone of us will achieve the goal of no birth namely Moksha.

This is portrayed in Sundarar's life. Though Sundarar as Alalasu-ndarar had reached the highest stage any human soul could hope to reach that is to sense Lord Shiva on Mt. Kailas, yet his desire for Kamalini and Aninthithai made him take birth on earth to undertake that karma. Sundarar prayed fervently that the Lord should help and guide him and save him from making any more mistakes. The merciful gracious Lord showered His blessings on Sundarar, helped him even by being his messenger and ultimately took him back unto Himself. Serkilar thus made Sundarar the hero of the Periya Puranam.

The Thiruthondar Puranam or the Thirup Puranam which is popularly known as the Periya Puranam was completed in a short time. When the King heard about this he was very happy. He rushed to Chidambaram. He wanted the public to know about the Periya Puranam. He arranged for its *அரங்கேற்றம்* or introduction to the public. This activity commenced on a Thiruvaathirai Day in April that year. The discourses went on for exactly one whole year. It came to an end on the Thiruvaathirai Day in April of the next year.

The King was very satisfied. He wanted to give Serkilar the honour he deserved. He put Serkilar on an elephant. He also sat on the elephant beside him. He went on fanning him with the 'saamarai' while he was taken around in procession. The young and old, the rich and poor, all came out to salute and honour the great soul, Serkilar. They also hoped to be inspired and guided by his work. He was taken round the Kingdom in great pomp and pageantry as it befitted a great man; a man who was greater than the King spiritually.

A Note on the Periya Puranam

The Tamil Devotional Classic Periya Puranam or 'The Great Epic' by Serkilar is the saga of the sixty three Nayanmaars or servitors of the Lord, who not only lived for Him but adored Him in delightfully distinct ways. Lord Siva whom these Saiva-Siddhantins worshipped is not a sectarian deity but the Supreme creator, preserver and destroyer of the universe, who comes in human form from time to time and "Plays" with these servitors when their devotion gets incandescent. These Nayanmars are of both the sexes and of all ages, and range from tribal hunters to emperors of vast domains. Caste and community, wealth and status do not count with them, even as they do not with the Lord. The trials and tribulations they cheerfully undergo and the incredible sacrifices they make for the Lord's sake take our breath away. To peruse their stories is to inhale the air of sanctity and blessedness.

THE WAY TO WORLD PEACE

Sri S.N. Rao.

(Continued)

Man enjoys peace and happiness when all his action and movement in life is in consonance with the cosmic plan and purpose, that is when he is in the right place, at the right time and moving in the right direction. There is only one gauge, one measuring rod for that direction and that is Truth, Beauty and Goodness, the three supreme values in Life. They are all one, three in one. They constitute one indivisible synthesis. They are one whole and inseparable; one is imperfect without the other: one is incomplete without the other. The plan of the universe is so carefully worked out that there is for each one of us at every moment just one place. When we are in that place, we are with God in consonance with His plan. That is the divine ground on which we stand. We are then linked with God; we then breathe with the cosmic breath. In short we dwell in God. Life in such a state corresponds to what the Gita calls *Brahma-sthiti*. It means having one's place in God-consciousness. Though remaining on the mundane plane, all we think and act is consciously related to that divine plane.

Freedom comes from action, only when it is done in a spirit of detachment. There is neither attachment nor detachment in the absence of action. Attachment and detachment, pain and pleasure resulting therefrom, are reaction patterns with reference to an object. Work in ignorance brings in attachment or aversion in its wake; work through illumined understanding does not. Freedom comes from a growing sense of awareness of something permanent within us which unerringly adjusts our sense of values in life. What is that something permanent? It is the higher Self, not the limited ego. We have to adjust our values in life to that higher Self. Our actions spring, not from external conditions and obligations which undoubtedly are there but from a sense of duty which has to respond to those conditions and obligations. Take human action at the level of instinct. The instinct of hunger is primary in every human being, and its satisfaction can only come from objects external to us, namely, food, water, etc. Our organismal existence is necessarily related to the objects external to it. The organism and the environment are interdependent at all levels of existence. At the level of reason, all human action is closely related to the environment external to human organism. Man works and fulfils himself in association, not in isolation. He finds full expression of his individuality in society, not in a vacuum. He demands companionship through family, society and government, all of which are external to him. The same principle of inter-dependence and inter-relation applies and the principle demands harmony, co-operation and understanding on the part of the human being with the environment external to him. You cannot quarrel with your wife or mother and have peace at home; you cannot quarrel with your neighbour, and yet have peace in society. There is a subtle axis between the organism and the environment in the very act of God's creation, an axis on which both the organism and the environment have to revolve and evolve in harmony and co-operation. At the highest level of human life, the ego aligns and merges its individuality and considers itself as a part of the whole. The ego has necessarily to align its individuality with the other egos in the way of experiencing increasing harmony and rhythm. Such an alignment is not annihilation of one's ego or a loss of individuality. It is a process of enlargement, a mode of sublimation; it is the ultimate discovery of the ego in its true nature, of its essence as a part of the whole and its identity with that whole. Unless man sees himself in all and all in him, he does not get complete satisfaction of the urge of companionship which is essential for the fulness of life (Gita VI. 29-32). If the ego in man defaults or refuses to align itself with the whole and asserts its egoity and separate self-hood, ignoring the principle of interdependence and interrelation, then alone arise all the misery, unhappiness and war at all levels of human action, individual and social, national and international.

Human action generally takes place on the psycho-physical plane, on the plane of the body-mind complex. What the Gita demands is the action on the spiritual plane as well. Spiritual action means living and acting with the consciousness of the divine ground on which we stand. In spiritual action, there is a continuous flow through every task and every condition of life, sublimating both. It is a progress by which the physical aspect of human action is elevated to the spiritual level. The physical aspect remains; it is only raised to a spiritual level. The absence of 'me' and 'mine' in action is the measure, the gauge which determines the distinction between action on the spiritual plane and action on a purely physical plane. All action on the spiritual plane is consecratory; the rest is desecratory. That is what 'offering all work and the fruits of that work to the Lord' means. It is the true worship of God.

(to be continued)

Courtesy - Prabuddha Bharata

GEETA - Questions on Chapter III

1. What did Arjuna ask of Krishna when the latter explained to the Pandava Prince about the Brahmic State? (1-2)
2. What does Lord Krishna mean when he says that there are two ways of approach? (3)
3. How does Lord Krishna prove that man is bound by action? (4-5)
4. Who is a hypocrite? (6)
5. How should we perform action? (7-9)
6. What is the ever-revolving wheel of Life? (10-16)
7. Who are they that are exempted from performing action? (17-18)
8. What are the arguments given for properly performing right actions? (19-26)
9. What is the logic of action or what is the philosophy of action? (27-28)
10. How can one be free from action? (29-32)
11. Where is the necessity to perform action according to our own nature? (33)
12. What are the two urges against which we must guard ourselves? (34)
13. How is it that one's own duty is to be performed and not that of others? Distinguish between *Swadharma* and *Paradharma* (35)
14. What is that which propels a man to act in a particular way even if he does not wish to act that way? (36-39)
15. What is the strategy by which a desire, having entered the seat of our mind and intellect, brings disaster to the individual personality? (40)
16. How to destroy the inner enemy of man - the desire? (41-43)

Important verses from the Geeta Chapter III

(Chosen by Swami Chinmayananda)

The Blessed Lord said:- In this world there is a two fold path, as I said before, O Sinless one; the Path of Knowledge of the Sankhyas and the Path of Action of the Yogis. 3-3

Do you perform (your) bounded duty; for action is superior to inaction. Even the maintenance of the body would not be possible for you by inaction. 3-8

The Prajapati (the Creator) having in the beginning (of creation) created mankind together with sacrifice, said, 'By this shall you propagate; let this be the milch-cow of your desires, - *Kamadhuk*, ' (the cow which yields all desired objects). 3-9

'The Devas nourished by the sacrifice, will give you the desired objects.' Indeed he who enjoys objects given by the Devas without offering (in return) to them, is verily a thief. 3-12

From food came forth beings; from rain food is produced; from sacrifice arises rain, and sacrifice is born of action. 3-14

Know you that action comes from Brahma and Brahma comes from the Imperishable. Therefore, the all-pervading Brahman (God) ever rests in sacrifice. 3-15

Whatever a great man does, that other men also do, (imitate); whatever he sets up as the standard, that the world (people) follows. 3-21

As the ignorant men act from attachment to action, O Bharata, so should the wise act without attachment wishing the welfare of the world. 3-25

Better one's own 'duty,' though devoid of merit than the 'duty' of another well discharged. Better is death in one's own 'duty;' the 'duty' of another is fraught with fear (is productive of positive danger) 3-35

TRADITIONAL PRACTICES AFFECTING THE HEALTH OF WOMEN AND CHILDREN

A Hindu point of view submitted by Sivanandini Duraiswamy at a recent UN Regional Seminar.

The traditions and customs of the Hindus were aimed at a healthy vibrant life. From birth to death, these recommended various rites and rituals, prescribed food and drink and laid down modes of daily living, which at a theoretical level, invigorated the life of women and children. Such guidelines enabled them to confront the rigours of life with energy and equanimity.

Traditional practices are interwoven with religion. Hinduism does not compartmentalise the secular and the sacred. Life is one and each aspect of it, is inter-related. Ethical texts such as the Tirukural and Tirumantiram involve varied facets of life - philosophy, psychology, medicine, astronomy, economics and statecraft.

The strong adherence to our cultural identity is well known. Our socio-cultural traditions and practices are rooted in these cultures and the rigidity of these socio-affiliations could offer resistance to modernising influences and scientific changes.

In more recent times with socio-economic dislocations, tied to colonialism and the destruction of the traditional economy, women's health has become a cause of concern. The clash of the modern and pre-modern, has warped traditional practices. The multi-faceted holistic knowledge and the various tools to cope with life, disappeared and the Hindu woman lost touch with the wholesome life passed down by her ancestors.

The life of the Hindu is thus no longer a balanced one. The earlier traditional practices continue, though truncated and maimed, and often without proper contextual understanding!

The practice of early marriages leaves women prematurely old and haggard. A Hindu woman by the age of forty, is often a grandmother and a weak specimen of womanhood. This is particularly so in economically deprived sections of society. A misunderstanding of womanhood and of motherhood often lead to a life of self-effacement.

Early marriage prevents the intellectual growth of young women. Early pregnancy and ensuing ill-health brings about a weaker set of children. This has changed with the education of the girl child. Marriage today takes place after the girl is above twenty one years or so.

The woman with the advent of children, spends a greater part of the day in house work and income augmenting endeavours; this is more so in poorer communities. She ceases to look after her health and when allocating food, she feeds the husband and male children first, then the girls and finally herself; she herself is left with a small remaining portion.

One other aspect of motherhood which affects the health of women, is the long period of lactation among rural women. Some mothers, breast feed for an year or two instead of seeking alternative milk foods with time, for their children. At the same time one must remember that the traditional practice of breast-feeding is favourable towards the health of women and children even though they may not appear to be modern or fashionable.

A religious practice that affects the health of women, especially mothers and often young girls, is fasting. Abstinence from food for health reasons gives way to misguided religious fervour which makes women fast for their fathers, husbands and sons. Young unmarried girls fast likewise to get good husbands. Women often fast on new-moon and full-moon days, not to mention other days. Constant fasting weakens the system and contributes to a general deficiency in calcium, zinc and iron.

Yet one other aspect, is the birth of a son. The contemporary value system considers boys to have greater significance to their parents, than girls. Culturally, it is normal to view the girl child as the 'lesser child' particularly in comparison with the boy child. It is reasonable to surmise that this leads to better care of boys. More nutritious food is given to boys in poorer rural communities. The girls may be left out unless something remains. This creates a weak girl and later a weak mother. A woman today is often unable to control her environment. One sees this in differential calorie intake.

The first rice meal is the next social event after birth, in the life of a child. This event takes place after six months for a boy. It occurs after seven months for a girl. The saying, 'A boy will grow to be a man and he should get food early while a girl grows up to serve the man', guides this practice.

Basic Education in Sri Lanka is compulsory. The girls have the same opportunities in the educational system as boys but there is however a negative influence perpetrated in self-perception and aspiration of girls by the impact of gender-role stereotyping. As a result girls are often left unschooled in order to help mothers at home especially in the poorer rural communities, while boys are encouraged at every turn to attend school.

With the adoption of the Convention on the Rights of the Child, the basic dignity and rights of children in the world was not only recognised but ensured. These Rights include their rights to survival, protection and development.

Education of girls co-relates positively with several important goals, namely universal primary education, economic productivity, social development and social equity. Education of women empowers them and gives them the knowledge and skills to contribute towards health, nutrition, water, sanitation and environment. It above all, gives women a certain confidence and entre into the career work place. This has brought about a change in attitude towards young women.

Fortunately today, in middle class professional families, the girl is now acquiring equal status - a new young woman who surpasses her brother in academic excellence and human concerns has emerged in our society. Besides following her traditional professions of either being a teacher or a nurse, she is a doctor, or an engineer, or an executive, or a banker, or an administrator.

Thus we see that an educated mother gives greater importance to the education of her daughter and this has a positive impact on the future generation. While an uneducated mother, particularly in rural areas gives less importance to education and the drop-out rate in schools, is high amongst these children. Such girls and later mothers, in a way become prisoners of both gender and poverty.

Most Asian cultures uphold patriarchal social norms which promote male domination, and related traditional practices merely sub-ordinate the position of women. Both men and women should be aware of the Human Rights standards and understand the harmful implications of some of their traditional practices. Mass education and awareness programmes to sensitise society thus becomes necessary.

The Dowry system is a social practice unrelated to religion. The dowry or stridan is a gift by the bride's parents to the couple. It emerged with the modern monetized economy. The savalimai law theoretically assigns dowry for both husband and wife. But, if such dowry is not fully given to the couple as agreed, the husband and often his mother, are hard on the bride. Dowry and its socio-economic consequences impact young women adversely in certain cases. Wife beating takes place in certain sections of society, though bride burning is non-existent in Sri Lanka. Gender based violence especially in the poorer section of society, has a strong bearing on the mental health and emotional well-being of women and it indirectly affects the health of the children - the future generation.

The custom of cousins inter-marrying (marriageable cousins are the children of a brother and sister) is prevalent. Tradition recommended this, not merely to keep the wealth of the family within the unit itself, but to also give strength to each other. Caste considerations were also relevant. Medical science asserts however that genetic defects are accentuated in the off-spring, two or three generations later.

Certain practices cause health problems for women and children. Fortunately with education and enlightened ideas, some of the folk practices that affect the health of mother and child are being discarded. Education, employment and the law can usher in the just society, where the welfare of all, is realised. Mass changes of social attitudes and norms will gradually change the harmful and restrictive practices. This would permit women to define themselves, on their terms, as the transmitters of life, society and culture.

Wholesome food in moderation ensures absence of pain. Tirukural (V.945).

LET US STUDY THE GEETA

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda

CHAPTER III
KARMA YOGA

(The Path of Action - continued)

Lord Krishna.. "Janaka and other great kings attained perfection only by the strict observance of their duties. You should, Arjuna, follow the footsteps of those wise kings. Stand up. Conquer evil. Bring happiness and security to others.

"Still you do not look convinced of the truth of my arguments! Alright. Look at My life. From My very birth, I have been living a life of pure selfless service. Established as I am in the Highest Knowledge, it is immaterial to me whether I act or remain idle. There is nothing to be gained or lost by Me by Action and Inaction. Still I am engaged in activities. Yes, even at this very moment am I not working as your charioteer?"

Arjuna.. "I understand, Krishna, perfectly well your argument. Now as I come to think of it, why should you at all strain in such non-stop activities?"

Lord Krishna.. "Ah! there you have come to the core of the problem. The common people, endowed with average intelligence generally follow the great. Mostly they imitate the Great. So, if I remain inactive, they also will remain inactive. They will just remain idle physically. And idleness as we all know breeds indiscipline. I need not tell you the harmful effects of indiscipline.

"Therefore, the wise as well as the ordinary man should be always engaged in activities. Just as the ordinary man diligently performs actions, prompted by his selfish motives, the wise also should do them, equally diligently but selflessly, for the good of the humanity.

"I should warn, at this stage, the Man-of-Knowledge to desist from all attempts to advise the ignorant to improve them. It is true that they act, prompted by selfish motives. Advice given prematurely - when they are not ready for it, or when they cannot understand its real import - might probably prove disastrous. Why, they may even cease to act. Inaction, as I pointed out just now, ends in indiscipline. In order to avert this catastrophe, the wise should set an example by remaining in the Path-of-Action. The ignorant will come slowly to the Path-of-Action guided by the example before them.

Arjuna.. "In what way, Krishna, does the ignorant man get attached to action?"

Lord Krishna.. "The ignorance of the Nature of the Self creates desires; desires generate thoughts; thoughts produce actions. We, in our ignorance, due to our arrogant ego think that we perform, we accomplish, we succeed. Actually the actions are accomplished by the organs-of-action in us. But in our imperfect understanding we strive, we demand and naturally, we get attached to the anxiety for enjoying the fruits of our actions. This is the story of our attachment to action. But in the case of a wise man, who identifies himself with the Self-and has gone beyond his ego sense since the actions are not performed by the Self, he, the Self, cannot and does not claim the fruits-of-actions done by another, meaning his organs-of-action.

"The wise man should not confuse the ignorant one with these arguments; for the latter would not understand."

Arjuna.. "How can, then, an ignorant one like me, improve the standard of thought and come to understand the higher values of action?"

Lord Krishna.. "By dedicating yourself to the service of the world with pure selfless actions. In order to get less entangled with the world and its sufferings, offer, all your actions, free from every selfish motive, at the Feet of the Supreme. Such actions, purged of selfish motives and hopes are not done by the individual. The individual being is, then, only a medium, through which the Divine-Power manifests Itself, through all its actions. Therefore, Arjuna, you can thus become an instrument of the Supreme to work out His Will.

"My friend, dedicate yourself to the Supreme Self, renouncing all your fears and anxieties regarding the outcome of war. Fight and discharge your duty. Those who perform actions in this unselfish spirit, with full faith in Me and My teachings are released for ever from the bondages caused by action. The ignorant, however, who condemn My Teachings and work to

promote their selfish interests court their own downfall."

Vasanas - The impressions brought over from previous births - These impressions order our intellect and we cannot pursue any path other than that ordered by the direction of our own present Vasanas.

Arjuna.. "Then why do men reject this great and valuable truth and court their own downfall? Why can't they follow your teachings, discharge their duties well and gain happiness now and for ever?"

Lord Krishna.. "Arjuna when a being is born, he is born with certain latent impressions, tastes and inclinations - Instincts they are called - which he had acquired by his actions in his previous births. His present behaviour and attitude to life are mostly governed by his past actions (*Vasanas*). Even an honest seeker of the Highest Truth acts, influenced by these impressions."

Arjuna.. "Are not all of us, then, independent to follow your teachings, to improve, to perfect ourselves? If a man's present nature (*Vasana*) is so powerful on him, as You say, do not Your teachings become practically useless?"

Lord Krishna.. "He can raise himself, if he masters his senses, that produce attachment and hatred. He should try not to become a slave of his own senses. It is the senses that hurl him headlong into the hell of sufferings.

"The Mind, you must understand is the playing ground of impressions (*Vasanas*). When we do not allow the impressions to multiply, which we can achieve with proper effort by giving up selfish actions altogether the mind gradually becomes empty and 'I', the ego, the arrogant resident in the mind, ceases to exist. So, my friend, in whatever station of life you are placed, or find yourself to be in, discharge the duty in the manner prescribed... *selfless dedicated action with no anxious concern for the rewards thereof.*

"In this context, you must understand that no duty is superior or inferior to any other duty. Your duty is the best for you, for your own progress in your spiritual path. You can perfect yourself only by its strict observance. Even if death be the result one gets in the proper discharge of one's duty, well, accept it, embrace it whole-heartedly. Death, under this condition, is definitely better than any material gain promised by the discharge of another duty.

"Arjuna, a Kshatriya like you born to fight and rule will fail, if you were to take up the duty of a Brahmana such as study, teaching and meditation."

Arjuna.. "I find, even though one tries his best to run away from evil, O! Krishna he cannot do so sometimes. He is drawn, as it were, forcibly by an unseen power to commit sins."

Lord Krishna.. "Yes it is true to a certain extent. All beings have, in themselves a dual personality. All of us have good and evil in us, found in varying proportions. When one's good nature prompts one to think good thoughts, to perform good actions, the evil nature pulls the same one into the opposite direction. This lower-nature is otherwise termed as 'ignorance.' It is this vicious circle that does all the mischief in man. Desire is at the root of all evils, and is our greatest enemy. We must conquer it. Just as smoke veils the all bright fire, as dust the reflecting surface of a mirror and as the unborn child is covered by its mother's womb, so also desire veils the Ever pure Self, the All-illuminating Self-Knowledge."

Arjuna.. "What are the ways of attacking and destroying the desire-urges in us, as you say, our greatest enemy?"

Lord Krishna.. "This ruthless enemy, desire, resides in us, carrying on its criminal activities with the help of the equipments-of-perception (*Gyana Indriyas*) and the instruments-of-action (*Karma Indriyas*) at our mental and intellectual levels. Yes, the indisciplined and the unruly sense-organs, the foolish and the arrogant mind, and the imperfectly trained intellect are the fields of action for desire. So our first attempt in discovering and destroying desire should be to check and control our disobedient senses. Then only the All-illuminating Perfect Knowledge reveals itself to be experienced in our bosom as our own Self."